

Байдужість нації

Україна – це дуже заможна своїми різноманітними ресурсами країна, яка приваблює дуже багато не зовсім чесних іноземців, так званих хижаків. Але всі вони мріють про одне, – захопити нашу територію, з її природними ресурсами та зробити з нашого волелюбного та працьовитого народу цивілізованих рабів. Всі ці країни-хижаки і є наші вороги. Вони примушують через своїх підкуплених агенів впливу, приймати такі закони, які знищують наше населення, – багато захисників, – багато клопоту. І якщо зараз ми не захистимо своє Майбутнє своїх дітей, нас просто не стане. Наш народ розвіють во світу як порох, а Україну перейменують у яку-небудь іншу назву. Наші потомки, проживаючи десь в інших країнах світу будуть носити вишиванки, як пам'ять про вже неіснуючу країну.

Для того, щоб прикрити та замаскувати свої дії по знищенню нашого Майбутнього, вороги розробили у своїх кабінетах, так звану Систему Обайдужування. Ця Система працює дуже просто, – “двадцять п'ять срібників” завжди знаходили свого хазяїна. А к цим грошам таємно прикріплюється і інфекційне захворювання, – Байдужість. Наші вороги спонсорують лише тих хто їм потрібен, – популярних, але слабких духом та жадібних. І для цього вони завжди обирають таких особистостей, які вміють дуже переконливо обіцяти і, яким ми, напівграмотні люди, бездумно віримо. А ті, кому ми віримо, не помічаючи самі, вже отримали разом із грошима, від так званих спонсорів, і інфекцію Байдужості. Їм стає байдуже, що далі буде з простими українцями та їх дітьми, – своя золота сорочка ближче до тіла. І тим самим вони запускають роботу Системи Обайдужування на повну, а саме не роблять того, що переконливо обіцяли нам з трибун. Того, ради чого ми і обирали їх своїми лідерами. І після декількох таких невиконань своїх обіцянок до нас приходять передвісник хвороби, – Розчарування. А потім ще одне Розчарування, а потім ще одне. Після декількох таких розчарувань приходиться і саме головне захворювання, із-за якого все це і робилося, – Байдужість. Голосуй, не голосуй, все одно нічого кращого не отримаєш. Таким чином вірусом Байдужості починає

інфікуватися велика кількість громадян України, – це захворювання дуже швидко поширюється. Потім одні виїжджають за кордон і кажуть: “Розбирайтеся тут самі. Мені байдуже. Я їду туди, де мені будуть більше платити.” Інші не можуть виїхати, але їм на все, що робиться в Україні вже наплювати, – їм стало байдуже. Вони навіть не помічають у своєму серці цю Байдужість, – просто кажуть на всі ініціативи боротьби: “Я нічого не хочу.” Таких людей зараз дуже модно називати хохлами. Є ще одна категорія інфікованих громадян України, але з останньою стадією хвороби. Це люди, яким не те щоб було просто байдуже, вони й інших своїми діями підбурюють до Байдужості, а потім сміються: “Українці бідні бо дурні, чи дурні бо бідні?” Їх головне висловлювання, по якому їх дуже легко виявити: “Звісно, я можу захистити Україну, але якщо мені добре заплатять”. Таких людей вже треба називати хохложлобами. Але саме головне, що вражає, – після стількох розчарувань в житті України, на її теренах всеж таки залишився відповідний відсоток громадян, яких з гордістю можна назвати українцями. Це люди, які не захворіли Байдужістю. Це самі сильні особистості з представників нашої нації. Це наша надія. Вони не виступають з трибун, не пишуть статті в газети, але вони готові знову йти на Майдани та боротися за Справедливість. Ось така у нас зараз градація в суспільстві. А хто Ви?

Система Обайдужування розроблена дуже хитро. З однієї сторони вона розрахована на слабкості деяких наших лідерів – слабкість духу, марнославство та жадібність. З іншого боку вона розрахована на самі найкращі гідності простих українців, – волелюбність та героїзм, – на самі високі помисли кожного простого українця, – бажання передати своїм дітям кращу Україну. В цих двох методах і є головний секрет Системи Обайдужування. Ми йдемо на Майдани, а Система нам дає Розчарування. Ми йдемо на Вибори, а Система і там вже попрацювала, – навкруги багато спонсорованих агентів впливу, – великий відсоток, інфікованих Байдужістю, кандидатів. Таким шляхом, – через Розчарування до нас і приходять Байдужість. Систему неможливо зламати Помаранчевими Революціями та ЄвроМайданами Гідності, бо за ними приходять заплановане Системою Розчарування, – передвісник Байдужості. Ми думаємо, що ми не байдужі та йдемо на барикади за краще життя, а ні, – Система свідомо, через спонсорованих агентів впливу, веде нас до Розчарувань. А за нею приходять і Байдужість, яка в майбутньому не збере ані майдан, ані флешмоб. Лише пивну сходку, – попили, попліткували, зняли напругу та розійшлися. Ось Вам і Система Обайдужування в дії. Але цю Систему можна зламати, – у неї теж є слабкі місця. Найкраще по цих місцях наносити удари мирним шляхом. Це головна умова. Досить смертей. Досить могил та пам’ятників. Досить розчарувань. Приєднуйтеся – ми знаємо як перемогти Систему. Приходьте до нас і ми переможемо Систему Обайдужування разом. А Вам потім буде про що розповісти своїм дітям та онукам. Зброю для боротьби довго шукати не треба, – Ваша зброя це Ваш смартфон і Ваше серце.

Сергій Боронін.

Моральність нації

Для більшості людей падіння не є такою страшною подією в житті, так само як для дітей, які перечіплюючись падають з малої висоти. Але коли падає країна, а її падіння починається з падіння моральних принципів, це означає, що вона впаде з великої висоти. Вам не здається, що нас уже не просто підштовхують, щоб ми остаточно впали, нас вже безцеремонно штовхають у прірву, з якої ми вже не виберемося. Це роблять не тільки ззовні, але й, що саме страшно, зсередини. Завжди знаходилися ті, хто давав «тридцять срібників», і ті, хто їх брав. Єдине, що ми можемо всьому цьому протиставити, це величезне бажання піднятися. Нас може підтримати лише наш дух, і це наша сама головна внутрішня сила. Причиною падіння народів ніколи не були політичні або економічні негаразди. В основі падіння, в першу чергу, було падіння Моральності, а тому, хто падав, завжди допомагали «прихильники». Врятуватися можна лише завдяки одному, – бажанню відродитися.

Бажання нації відродити свою країну починається з бажання окремого громадянина стати кращим, моральнішим та мудрішим. Суть людського існування – у русі. Кожна людина повинна рухатися в тому напрямку, який був випробуваний великими та гідними людьми, в іншому випадку нас очікують великі неприємності. Велич народу зовсім не залежить від його чисельності, велич народу залежить від здатності відроджувати усі сили своєї душі, коли іншим це вже здається неможливим. Злочинно ставити перед собою мету нижче своїх здібностей.

Всі ми знаємо, що молодь, спілкуючись з новітніми технологіями, за останні десятиріччя стала більш розвинутою, ніж наші покоління. Це ми визнаємо як факт і навіть з усіх можливих трибун пишаємося цим. А чому ми не пишаємося тим, що та сама молодь, не маючи вектору прямування, – моральності, – підвищила і кількість, і якість злочинності в багато разів в порівнянні з нашими поколіннями? Чи може ми не знаємо, що виховати розумну, але аморальну дитину, – це виховати обачливого егоїста, який нас самих першим і зрадить.

Дайте шанс підростаючому поколінню українців стати справжніми особистостями, і вони

допоможуть нашій країні зайняти гідне місце, на яке вона буде заслуговувати. Допоможіть дітям стати краще, і Ви допоможете країні стати краще. Велика кількість людей вважає, що носіями моральності можуть бути лише святі. А Ви самі не бажаєте стати прикладом для своїх дітей та онуків? Діти завжди шукають собі кумира, рівняючись на якого завжди легше досягати поставленої мети. Допоможіть своїм дітям зробити правильний вибір. Приєднуйтеся до нас, і ми разом виховаємо таке покоління, яке завдяки своїй моральності, культурі та обізнаності буде поважати не тільки почуття власної гідності, але й почуття гідності інших людей. Таке покоління, яке вірно оцінює своє існування та діяльність, буде наближувати чесним шляхом свою родину до кращого майбутнього. А там де родина, там і Україна. Приєднуйтеся до нас, – і нас стане більше. Давайте перемаємо разом!

Ми втратили почуття гідної та моральної Батьківщини, і ми повинні відродити її гідність через Відродження моральності нації. Ми повинні повернути країні моральну подобу. Всі ми любимо свою країну, і ми повинні об'єднатися заради майбутнього наших дітей. Якщо ми поставимо за мету Відродити Україну, розпочавши Відродження моральності нації, і об'єднаємо зусилля всіх небайдужих людей, ми обов'язково перемаємо, і Україна займе гідне місце в світі.

Сьогодні в нашій країні нелегко живеться людині, яка дотримується законів моральності, але справжня особистість, яка відрізняє безчестя від "гнучкості", а душевний спокій від байдужості, ніколи не відступить від своїх принципів. Справжня особистість не шукатиме ворога на стороні і не кричатиме "сам дурень". Справжня особистість веде боротьбу за свою країну, починаючи з самої себе. Вона веде боротьбу зі своїм внутрішнім ворогом, який сидить усередині душі і шепоче: "Залиш це нікому не потрібне самовдосконалювання. Подивись, як живуть інші – їдять, п'ють, гуляють і все у них добре. Навіщо тобі потрібні такі випробування? Країна і без тебе еволюційним шляхом дійде до того, на що заслуговує її народ". Справжня особистість знає, що сила та мудрість не приходять самі по собі. Сила та мудрість – це добуток боротьби. І якщо ця боротьба починається всередині самої людини, – ця людина обов'язково буде переможцем.

Якщо у Вас виникне бажання допомогти своїм дітям або онукам не перетворитися на хижаків, які розриватимуть одне одного, а виховати в них людяність у справжньому сенсі цього слова – приєднуйтеся до нас! Поки нас мало, тих, хто не на словах займається справою виховання моральності дітей України, але, якщо Ви приєднаєтесь – нас стане більше! І ми перемаємо всупереч тим силам, які намагаються викоринити у підростаючого покоління українців справжню моральність, зробити з них "натовп невігласів", жорстоких та зухвалих, якими буде дуже легко керувати. Наша країна лише тоді почне перемагати, коли наші політики почнуть Відродження моральності нації і перестануть займатися пограбуванням країни, прикриваючись усілякими лозунгами на кшталт: "Заради країни" та "Заради людей". Лише ті, хто бажає відродити Україну через Відродження моральності нації, є справжніми патріотами країни. Так може не будемо чекати поки політики звернуть увагу на цю велику справу? Може візьмемось самі? Кому це більше потрібно, – нам, нашим дітям, чи політикам?

Майбутнє кожної дитини починається з виховання, і краще, заради їхнього майбутнього допомогти їм на початку їхнього життя стати на вірний шлях. Вибирайте самі, – стосується Вашої родини питання виховання моральності чи не стосується? Стосується Вашої країни питання виховання моральності чи не стосується?

Сергій Боронін.

Слабкість нації

Китайський філософ Чі Дао-Чунь якимось, розмірковуючи, вивів формулу життя людини:

“
Якщо
живеш
сам
по
собі
,
тримаючись
за
себе
,
це
свідчить
про
відсутність
заслуг
перед
людьми
.
Якщо
,
злякавшись

цього

,
будеш
критикувати

і
виправляти
сам
себе

,
то
зазнаєш
добробуту

.
Якщо будеш приносити користь людям своїми вчинками, то і від людей тобі буде користь. Якщо будеш милостивий до людей, то і від людей тобі буде милість. Якщо будеш боятися та уникатимеш невдачі, то невдачі не буде. Якщо будеш боятися промахів, то не буде промахів. Якщо будеш боятися горя, то здобудеш щастя. Якщо ж будеш недбало ставитися до щастя, одразу зазнаєш горя”.

Всі ми знаємо, що життя людини пов’язане з прагненням, задумом чи мрією. Людині властиве бажання бути виконавцем тієї чи іншої справи і по вартості цієї справи ми визначаємо вартість самої людини, але інколи ми помиляємося, бо це не головне, головне – це засоби виконання справи, які приводять до поставленої мети. Про це знають всі, але не всі мають совість.

У чистому розумі та душі народжуються чисті засоби досягнення поставленої мети. Чистими засобами людина приносить честь собі, своїй родині та своєму народу. Чисте досягнення мети – це таке досягнення, яке не шкодить твоєму народові та твоїй країні. Може така людина і не стане заможною в нашій країні, але при цьому її слава, слава будь якого рівня, буде доброю, а життя буде чистим.

Коли ж людина багатіє тому, що її співвітчизники бідніють, і славиться тому, що її народ знеславлюється неуцтвом та пияцтвом, а вона при цьому потопає в розпусті та розкоші – її багатство досягнуте брудними засобами. В такому разі це не людина, це шур – таке багатство врешті-решт уб’є радість в її душі, і душа зів’яне, хвороби ослаблять її тіло, і її слава разом з багатством стане сміттям. Саме життя без морального стрижня є прокляттям, і чим вище такий шур буде підніматися по щаблям своєї слави, тим більше буде ставати саме прокляття.

Всі ми знаємо, що діти від народження мають високі моральні основи. Але завдяки стрімкому натиску несприятливих обставин та неправди, які панують у нашій країні, ще слабка духом молодь починає втрачати моральні принципи і у неї починає стрімко розвиватися духовна слабкість. І що вражає, кількість такої молоді дуже зростає. Хто ж тоді буде робити добрі справи в нашій, Богом забутій країні? Хто зробить Україну цивілізованою країною?

Всім відомо, що самими головними слабкостями будь-якої людини є її внутрішні слабкості, а саме – лінощі та невігластво. Слабкі духом люди завдяки своїм лінощам та невігластву віддають шахраям останні гроші для того, щоб ті заробили собі ще більше. Завдяки своїм лінощам та невігластву, вони віддають свої голоси на виборах тим, хто обіцяє жити краще сам, але обіцяє поділитися деякими “кістками зі свого столу” з ними. Завдяки лінощам та невігластву, слабкі люди бояться Збройних Сил, тому що там буває гинуть молоді хлопці, але ж не бояться сідати п'яними за кермо та вбивати інших. Де подівся дух особистості? Де поділося бажання перемогти свої слабкості? Де бажання розвиватися, а не деградувати? Де бажання заробити собі добре і'мя?

Життя – це боротьба, і тому життя тернисте, але самостверджуюче. Якщо б життя не було боротьбою, воно б не мало майбутнього. Борись за добре життя – розвивай благородні почуття, будь майстром свого благородного життя, – життя без поганих наслідків. Успішне життя – тому і успішне, що воно самодисципліноване та виховане. З'єднай своє благородне життя з життям України, і вона розквітне!

Дуже прикро, але це визнаний факт нашої сучасності, – люди не хочуть розвивати в собі принципи моральності, навіть деякі батьки навмисно не хочуть розвивати моральні якості своїх дітей. Вони кажуть: “Якщо моя дитина буде моральна, вона не зможе добре жити в цій країні”. Бог суддя таким батькам. Добре те, що хоч інші українці потроху вже почали розумнішати, – почали боротися з навалюю нахабності та свавілля чиновників. Поки це поодинокі приклади, але хвала Богу, що хоч розпочали. Мабуть криза моральності все ж таки увійшла у свою саму страшну фазу, бо Україна сама пособі нижче ще не падала. Але з іншого боку це не так вже і погано, бо вибору вже немає, – залишився лише один шлях, – шлях вгору.

Вартість життя оцінюється не тривалістю, а змістом, – чистим мисленням, чистим бажанням, чистим виконанням та чистим ставленням до себе й оточення. Вартісне життя завжди високо цінується, воно є гарним прикладом для молоді, яка збирається виходити на шлях самостійного життя.

Якщо Ви бажаєте, щоб Ви і Ваши діти жили в цивілізованій країні, то приєднуйтеся до нас. Ваших дітей ми навчимо жити без поганих наслідків та навчимо їх досягати життєвого успіху. А Ви, завдяки успіху Ваших дітей, теж вийдете з полону сучасного становища, яке процвітає зараз в Україні.

Сергій Боронін.

Женщины нации

Главным отличием истинно выдающихся и оставшихся в истории человечества женщин являлось то, что их признание совершалось не через капризы влиятельных мужчин, а путем самостоятельного воздействия на общество. Хотя такие женщины пользовались правилами и приёмами патриархального мира, именно они меняли процесс эволюции общества, внося культурные изменения, какими бы сложными они ни были.

Женщины являются творцами счастья или несчастья всего общества, именно они формируют основу души любого народа: – «Если Вы хотите узнать степень развития нации, посмотрите на её матерей; свободны ли они от страха и беспокойства; полны ли любви по отношению ко всем; научены ли они стойкости и добродетели? Если Вы хотите почувствовать культуру народа, посмотрите на матерей, качающих колыбели, кормящих и воспитывающих малышей. Какова мать, таково и развитие нации; какова мать, такова и культура».

Между матерью и ребёнком протянуты такие тайные невидимые нити, благодаря

которым каждое потрясение в душе ребёнка болью отдаётся в душе матери, а каждая удача ощущается как радостное событие в её собственной жизни. А ведь наши дети это будущее нашего народа. И каков будет нынешний внутренний мир наших женщин, таково будет и направление развития детей, а дети, в свою очередь, зададут тон развития всей нации в будущем.

Но что же мешает правильно развиваться прекрасным женщинам в нашем современном обществе? Может быть неуверенность в своих силах или неудовлетворённость в ожидаемых результатах? А может быть страх и беспокойство за своё будущее? А как бы хотелось быть свободной и прекрасной. Свободной от предрассудков, навязываемых патриархальным миром, и прекрасной в своём развитии, которое также тормозится патриархальным миром.

Женщины в одиночку вообще могут контролировать весь мир, но для этого надо удалить страх из их сердец и впустить туда любовь. Когда женщина любит, она любит так сильно, что может ради этого пожертвовать достаточно многим. Когда же она чего-то страстно желает, её так вдохновляет сила мечты, что она пойдёт на многое для её достижения. Правда потребуются напряжение сил всей души, чтобы с честью победить те препятствия, которые мешают в этом, но главное начать, потом будет легче.

А для того, чтобы начать, необходимо знать, что же мешает развиваться нашим прекрасным женщинам, ибо каждая разумная женщина, знающая истоки неприятностей, всегда может обойти их стороной. Например, каждая разумная женщина знает, – воспитание не даёт ничего такого, чего она сама по себе не смогла бы достичь. Но она знает, что благодаря воспитанию она может достичь этого намного легче и быстрее. Ведь воспитанность, это такой ключик, который открывает все двери и, тем самым облегчает судьбу человека. Особенно судьбу женщины. Воспитанность настолько облагораживает душу женщины, что та становится просто прекрасной. А чем прекрасней будет душа женщины, тем прекрасней станет и наше общество, ибо мужчины создают Законы, а женщины Нравы.

Но самое главное, – каждая разумная женщина понимает, что она не только женщина, но и мать. А каждая разумная мать понимает, – именно на ней лежит основная ответственность за воспитание детей. Она также знает, что воспитание должно опираться на две основы: нравственность и благоразумие. Нравственность поддерживает добродетель, а благоразумие защищает от чужих пороков. Если опорой окажется только нравственность – она воспитает простофилю и мучеников. Если опорой окажется только благоразумие – она воспитает расчётливых эгоистов. Великая тайна

воспитания детей кроется в умении направить ко благу различные особенности характера, особенно недостатки. Например, направлять честолюбие на подходящие предметы или поддерживать добродетель мерами, рассчитанными на честь и зависть. Разумные женщины знают, что в воспитании мужского пола нужно пускать смелые принципы, а в воспитании женского – осторожные.

Но что же делать женщинам, которые не знают всего этого? Может быть обратиться к нам за помощью? Ведь мы не только умеем рассуждать на любые темы, мы ведь можем и помочь практически? Или всё же превалирует разглагольствование как у всех? Приходите к нам, – может быть именно Вы и узнаете, чем мы тут занимаемся, – помогаем практически или рассуждаем теоретически. Ждём Вас дорогие женщины. Помогите хотя Вы изменить наше общество.

Сергей Боронин.

Сирітство в нації

Залишитись без батьків – що може бути гірше? Що попереду, як жити далі? Так, дитячий будинок це не в'язниця, але що він дасть для того, щоб дитяче життя стало щасливим та

повноцінним, наповненим радістю, а не постійним болем за свою долю нещасної дитини, яка за збігом обставин була позбавлена багатьох речей та можливостей. Справа навіть не в тім, що цим дітям не вистачає багатьох матеріальних цінностей, а в тім, яким шляхом ці діти будуть здобувати матеріальні цінності в своєму майбутньому житті. Що ми з вами можемо дати їм для становлення їхніх маленьких особистостей? Чи може будемо як завжди чекати, що це зробить хтось інший? Чи може все ж таки допоможемо цим дітям – дітям без батьків?

У наш час проблема сирітства в Україні стоїть особливо гостро. Зараз сиріт навіть більше, ніж після Великої Вітчизняної війни. Соціальне сирітство при живих батьках – ганебне явище нашого суспільства, і ця проблема неймовірно розрослася. Причини цьому відомі: алкоголізм і наркотики, і, що саме головне, відсутність моральних та духовних цінностей молодих батьків. Але в чому ж винні діти таких «горе-батьків»? Єдина провина цих дітей, – поява на світ не у той час і не в тому місці – їхня поява не була щастям для їхніх батьків, їхня поява була несподіваним «сюрпризом». Розміщення дитини-сироти в дитячому будинку не є вирішенням проблеми сирітства. Вирішення проблеми сирітства знаходиться лише у площині виховання моральності молоді. А у зв'язку з масштабністю проблеми – вихованням моральності всієї нації. Чи може ми вважаємо, що і так достатньо виховані, і багато чого знаємо?

А як же не хочеться визнавати свою провину в поширенні цієї проблеми. Так, це не ми відмовлялися від своїх дітей, залишаючи їх в лікарняних палатах. Це не ми «забували» їх на вокзалах, як ручний багаж. Це не ми залишали їх у квартирах без нагляду на багато днів. Це не наші новонароджені діти від голоду поїдали свої екскременти. Так, ці покинуті малюки – це не наші діти – це наші потенційні онуки. А хто виховав батьків наших потенційних онуків? Хто дозволив їм стати алкоголіками та наркоманами? Хто дозволив їм загубити людську подобу? Коли ми вже прокинемось і зрозуміємо, що за тими «горе-батьками» прийдуть наступні? І вони теж наші діти, але поки що у них не працює репродуктивна система відтворення нащадків. Треба добре подумати над цим, бо ця система колись все ж таки запрацює. Так може почнемо виховувати своїх дітей? Чи ми бажаємо на собі відчути повною мірою «Сізіфову працю»?

Як би страшно це не виглядало, але в нашій країні майже 100 000 дітей-сиріт. Це страшні цифри, адже у кожного немовляти є батьки. І причина, з якої вони не хочуть мати дитину, яку вони народили, – це не відсутність належного матеріального стану, це відсутність належного внутрішнього світу душі цих «горе-батьків». Але ж хіба так повинно бути? Хто в цьому винен? Може ми не будемо чекати, поки хтось покаже як треба навести лад у системі навчально-виховних закладів – може ми почнемо наводити лад самі? Бо саме у нас є діти, які теж можуть бути потенційними розповсюджувачами сирітства в Україні. Ви ніколи не дивились на своїх дітей під таким кутом зору? Люди!

Зупиніться на хвилину і запитайте себе: «А мої діти можуть відмовитися від моєї новонародженої онуки в пологовому будинку? А моя донька може викинути новонароджену малечу на смітник або у хвіртку?» Люди! Ви хоч раз по справжньому намагалися зазирнути в душі своїх дітей? – Ви знаєте, хто вони насправді? – Що Ви знаєте про їхній внутрішній світ?

Дуже часто ми стикаємося з Байдужістю не лише інших людей, але й зі своєю. Говорять: «Хочеш побачити майбутнє суспільства, – поглянь на молоде покоління». Так може нам треба подивитись на себе і все ж таки розпочати виховання свого молодого покоління? ...«А потім я побачив їхні очі. Очі були звичайні, але майже всі заплакані, навіть у тих дітей, які не плакали. Ви ніколи не забудете ці заплакані дитячі очі. Вони дивляться на Вас з таким благанням, неначе Ви їхня остання надія. Від цього погляду у Вас стискає серце, і кров починає стукати в скронях. Прошло багато років, і я забув кожного із тих дітей, але залишився жах, через який пройшов і я, і мої однокурсники, коли прийшли в дитячий будинок: у однієї дитини постійний кашель, в іншого дев'ятимісячного плаксуна нежить, – він не може дихати, у третього крапельки крові від потертості, – або дерматит, або алергія. Ми мили, присипали, міняли пелюшки. Діти переставали плакати і притискалися до нас, а ми починали ревіти. Ми оплакували історії про дітей, які нам розповідали няньки, а медсестри говорили нам, що тих, хто плаче над їхніми розповідями, в Будинок дитини працювати не беруть»...

«Мама, мамочка, – це ти?» Як Ви вважаєте, коли вперше дитина-сирота задає це питання будь-якому дорослому? Може коли починає говорити? Ні, набагато раніше. Працівники Будинку дитини радять тим, хто прийшов вибирати малечу: – «Поки не визначитесь із вибором, не дивіться немовлятам в очі». Чому? Тому, що в їхніх очах лише це питання! Це діти, які не знають і ніколи не знали, що таке любов батьків. Це діти, які позбавлені можливості промовляти слова «мама» і «тато», – слова, які зігрівають серце. Вони позбавлені повноцінного дитинства і приречені провести його в стінах дитячого будинку. Звичайно, багато хто може сказати: – «Ці діти не мають до нас жодного відношення. У нас є свої діти, а сироти, – це головний біль держави». Що ж, кожен має право на свою точку зору. Але якщо ці люди такі розумні, то нехай дадуть відповідь лише на одне питання: – «А де у держави знаходиться репродуктивна система відтворення нащадків?»

На сьогоднішній день всі проблеми українців від одного – від стану вихованості нації та занепаду її духу. І коли всі українці об'єднуються навколо справи кожного – виховання своєї дитини, – для України настане переломний момент, – початок Відродження країни. А виховання – це велика річ, воно вирішує долю не лише будь-якої людини, воно вирішує долю всієї нації в цілому. Немає жодної поганої людини, яку гарне виховання не зробило б краще, і немає жодної цивілізованої країни, в якій би жили переважно погано виховані люди.

Сергій Боронін.

Проект нації

Виховання людини, як формування різнобічно розвиненої особистості, є одним із завдань проекту «Моральність нації». В цьому процесі можливість розвитку дитини, як особистості, забезпечується сукупністю матеріалів, які базуються на всіх духовних ресурсах людства. Процес виховання – це дуже складний процес, тому необхідна організація систематичного і цілеспрямованого впливу на духовний розвиток дитячої особистості з метою підготовки її до трудового, суспільного та культурного життя. Дитина при народженні не здатна ні до чого. Все засвоюється в процесі виховання. І те, що засвоїть дитина, у величезній мірі залежить від того, які особистості, ідеали і цінності будуть оточувати її в перші десятиріччя життя. Сьогодні перед українським суспільством стали прості і в той же час архіскладні питання: «Що відбувається з дітьми в сучасній Україні? Чому прості та ясні основи життя – праця, турбота про ближнього, любов до природи і дбайливе до неї ставлення, співчуття до людини і багато іншого втратило увесь свій зміст і значення? Що ж це за «сучасний розвиток особистості» , якщо завдяки йому дитина втрачає цілісність моральної свідомості і починає тягнутися до самих варварських форм саморуйнування, найчастіше сама не помічаючи цього?»

Головна причина варварського саморуйнування дитячих душ полягає в слабкості духу самої нації.

Нація, завдяки сліпому егоїзму та марнославству, які проявляються лише у слабого суспільства, що не має духовних сил піклуватися про інших, втратило не лише віру в себе, але й втратило правильне осмислення свого існування. У такого суспільства ледь вистачає духовних сил на короточасне піклування про себе. Звідси і корупція – треба вкрати сьогодні, думає українець, бо завтра, з моїми здібностями, такої нагоди може і не бути. А де ж бажання бути сильною особистістю? Де ж бажання зберегти найдорожче, – свою душу? Відсутність цих бажань і є слабкість.

Цільова постанова даного лінгво-виховного Проекту складається з того, щоб кожна молоду людину зробити борцем за ідеали людяності. Це потребує не лише розумового розвитку дітей, не лише розвитку їхнього творчого потенціалу та уміння самостійно мислити, але й розвитку поглядів, принципів, готовності до участі в економічному, соціальному та культурному житті як своєї країни, так і всього людства в цілому.

Варто одразу відокремити два різних поняття – виховання як процес, і виховання як результат. Часто говорять, що хто-небудь, добре або погано вихований, одержав те або інше виховання, припускаючи під цим сумарний результат, отриманий у процесі виховання. Але у вихованні вирішальне значення має не стільки факт досягнення мети, скільки засіб її досягнення. Необхідно глибоко враховувати індивідуальність характеру дитини. Вона повинна усвідомлювати процес виховання, ставити перед собою мету і досягати її. Вчителям, як і батькам, у цьому процесі приділяється роль помічників, які повинні не стільки підштовхувати, скільки підтримувати дітей на цьому шляху. Для того, щоб у дитини сформувалася будь-яка мета, необхідно, як мінімум, сформувати простір для вибору мети. А для того, щоб зробити правильний вибір, дитина повинна правильно розуміти і бачити все те, з чого треба вибирати. Вона повинна бачити те, до чого її приведе розвиток тієї або іншої якості власного характеру. Але подавати це дитині треба не після закінчення процесу виховання, а вже в процесі його. Вимоги до вчителів і до батьків у цьому випадку дуже зростають. Але далеко не завжди батьки, а тим більше вчителі, можуть знаходити час для тяжкої та наполегливої роботи вихователя. І якщо вчительські кадри, принаймні, проходять підготовку, то, якщо так можна висловитися, «батьківські кадри» ніякої обов'язкової підготовки не проходять. Виходячи з цих умов, дані прогалини заповнюють ті посібники – книжки із самовиховання, які пропонуються у цьому Проекті. Ці посібники в процесі виховання надають дитині максимальну допомогу у розкритті її індивідуальності, реалізації її потенційних можливостей. Основним завданням даної схеми виховання є не стільки виховання окремої особистості, скільки виховання нашого «ослабленого

»

суспільства в цілому. Цей Проект розрахований на поступовий розвиток, переходячи від простих форм виховання до більш складних. У юному віці, коли особистість дитини знаходиться в процесі становлення, дуже важко уміти відокремлювати позитивні якості характеру від негативних. У зв'язку з цим Проект звертається також і до християнської моралі, яка включає в себе сукупність норм, покликаних регулювати взаємовідносини між людьми як у сім'ї, так і в суспільстві. У християнському вченні раз за разом підкреслюється гуманний зміст евангельського призову: «Возлюби ближнього свого, як самого себе

»

, тому багато питань моральності просто необхідно черпати з християнської етики. Через невеличкі біблійні повчання, які ненав'язливо пропонуються в деяких посібниках цього Проекту, надається вплив на моральну свідомість молодих людей, на їхню практичну мораль. Це дасть їм той ідеал правильної точки зору на життя, який накладе відбиток на їхню поведінку, звички і побут у цілому. Також одним із головних завдань, вирішення якого стоїть перед цим Проектом, є розвиток і покращення мови дітей. Мова –

це людина в цілому. Кожне висловлення і фактично, і у свідомості того, хто сприймає його, являє собою миттєве розкриття характеру, намірів і почуттів людини. Мова – невід'ємна частина характеру людини і так само визначає її особистість. Процес становлення особистості починається з функції мови як засобу спілкування. І в залежності від мови, від лексики, який використовується, ми можемо визначити, хто перед нами, і що в майбутньому може очікувати таку дитину. На перших етапах свого життя вона цього ще не розуміє. Тому правильне спілкування рідною мовою і якісне поліпшення лексики повинно прищеплюватися не методами тиску і залякування, а методами, які лежать в основі Проекту, тобто методами прищеплення любові до рідної мови і бажання якісно і гарно розмовляти.

У природі людини закладений принцип до безупинного розвитку і самореалізації. Головне у будь-якої особистості – спрямованість у майбутнє. Різниця лише в тому, яке це майбутнє. У результаті роботи дитини з книжками по самовихованню в неї буде відбуватися подальший розвиток і формування орієнтації на моральні цінності, уміння самостійно вирішувати складні життєві питання. Одним із прийомів Проекту є усвідомлений і самостійний вибір тих цінностей, які дійсно несуть у собі самі якісні питання моральності. Виховуючи молодих людей засобами примусу, неможливо виховати сильну та вільну особистість. Виховуючи такими методами, ми зможемо сформувати лише слабку людину з вузьким кругозором, яка не буде здатна до творчого мислення. Ця людина буде здатна лише на те, щоб підтримувати як себе, так і суспільство на низькому рівні духовного розвитку. При виникненні будь-якого питання у вихованця, варто створити для нього поле вибору, але лишити вибір за ним. Людина, як особистість, повинна вміти робити свій вибір і нести за нього відповідальність самостійно. Підхід до виховання дитини ставить за мету показати їй, як майбутньому члену суспільства, те, що вона має бути не маленьким гвинтиком у величезному механізмі державної машини, а самоцінністю.